

[Ellemann-Jensen]

lem de politiske partier, når han i samme åndedrag skubber disse partier til side ved at sige, at nu skal der så for øvrigt forhandles med organisationerne?

Det er en kollisionskurs, statsministeren er slået ind på. Det er en urimelig behandling af folketinget, og det er en urimelig behandling af det store flertal blandt landets vælgere, der, som statsministeren helt konkret pegede på det i går, er sluttet op om de partier, der har forpligtet sig over for vælgerne til at tage medansvar for en realistisk økonomisk politik.

Statsministeren dannede sin regering uden at forhandle med nogen af disse partier. Statsministeren er kommet med sit udspil til en midlertidig lovgivning, der skal give et pusterum resten af året, uden at forhandle med disse partier. Og statsministeren vil nu gå i gang med at tilrettelægge den langsigtede økonomiske politik i forhandling med organisationerne uden at have orienteret folketinget om, hvilke tanker der rører sig i regeringen.

Ja men hvad forestiller statsministeren sig? Forestiller statsministeren sig virkelig, at det vil kunne lykkes at regere på skiftende flertal i folketinget? Er det sådan en dr. Jekyll/mr. Hyde-drøm, der driver statsministeren, hvor hans pæne side – skal vi kalde det »statsministersiden« – kan skaffe sig flertal til de nødvendige hårde økonomisk-politiske indgreb ved at gå til de ansvarlige partier, mens den mindre pæne side – skal vi kalde det »partiformandssiden« – skaffer sig flertal til at gennemføre sine politiske ønskedrømme ved at hente flertal til anden side i folketingssalen?

En sådan strid imellem gode og onde kræfter inden for det samme legeme kan ikke ende godt, og det var jo netop for at undgå en sådan politisk splittet og uholdbar situation, at statsministeren for nu snart 15 måneder siden tog initiativet til at danne den SV-regering, der jo måtte opgive at føre sine mål ud i livet, fordi modet i den afgørende stund svigtede statsministeren.

Nej, statsministeren burde i ro og mag sætte sig ned og studere valgets resultat. Det burde han faktisk have gjort, allerede inden han lavede sin mindretalsregering alene på socialdemokratiets og fremskridspartiets anbefaling. Og statsministeren bør så nøje overveje, hvilke partier i denne sal det var, der

fik vælgerne opbakning på løfter om at ville lægge ryg til den nødvendige hårde økonomiske politik. Det er nemlig hos disse partier, statsministeren skal søge støtte til den politik, han så udmærket ved er nødvendig. Skulle statsministeren stadig være i tvivl om, hvad der er nødvendigt, kan han jo spørge sin gruppeformand, den forhenværende finansminister, der nu kan udtale sig om landets grundlæggende økonomiske problemer med en befriet klarhed.

Et enkelt spørgsmål trænger sig på, nu hvor statsministeren skal i gang med at forhandle med organisationerne: gælder det fortsat, at statsministeren kun agter at lægge en politik frem for folketinget, som på forhånd er godkendt af LOs ledelse? Eller sagt med andre ord: gælder det fortsat, at hvad LOs ledelse siger nej til, det vil statsministeren ikke lægge frem?

Det spørgsmål er jo blevet særlig aktuelt, efter at nationen i de tidlige morgentimer har hørt LOs formand udtale sig om, at der skulle foreligge misforståelser i regeringens politik og i regeringens lovprogram. Det skulle ifølge LO-formanden være en misforståelse, og vel at mærke en misforståelse hos statsministeren, når der tales om et kommende beslutningsforslag om en obligatorisk overskudsdeling. Der skulle, siger LO-formanden, foreligge klare løfter fra regeringen om et lovforslag, der skal være en begyndelse på LOs krav om ØD.

Jeg vil spørge her: kan statsministeren bekræfte, at der er tale om en misforståelse? Jeg må bede om et svar her i folketinget og i dag, ikke et svar på et eller andet tidspunkt i Danmarks Radio. Det må være væsentligt for folketinget at vide, hvor misforståelsen ligger, altså om det er et lovforslag eller et beslutningsforslag, der er på vej.

Statsministeren fremhævede i sin redegørelse, at den nedgang i Danmarks underskud over for udlandet, som må sikres, i videst muligt omfang skal ske ved en forbedring af erhvervenes konkurrenceevne.

Venstre er enig med regeringen i denne målsætning, og derfor underer det os, at en række af de lovforslag, som bliver bebudet i åbningsredegørelsen, så åbenlyst virker i stik modsat retning. Det gælder den foreslåede forhøjelse af aktieselskabsskatten, det gælder regeringens forslag om at begrænse afskriv-